

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Veroniky Burianové a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: Y. Y., nar. X, státní příslušnost X, X, X,
zastoupeného Mgr. Markem Eichlerem, advokátem, S. K. Neumanna
2052, 407 47 Varnsdorf,

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 1. 2020, č.j. MV-174826-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 25. 2. 2020, Krajskému soudu v Plzni doručenou dne 27. 2. 2020, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 1. 2020, č.j. MV-174826-4/SO-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“) a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“ nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

„správní orgán I. stupně“), ze dne 7. 11. 2019, č.j. OAM-16966-53/ZM-2015 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění do 9. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobcová žádost o vydání zaměstnanecké karty, neboť žalobce ve stanovené lhůtě nepředložil doklady za účelem ověření údajů v žádosti uvedených.

2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žaloba

3. Žalobce zásadním způsobem nesouhlasil s argumentací žalované, kterou odůvodnila zamítnutí jeho žádosti. Žalovaná nesprávným a žalobcově konkrétní situaci nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem. Své rozhodnutí tak zatížila nezákonností a nepřezkoumatelností.
4. Žalovaná se nedostatečně zabývala odvolací námitkou týkající se nesprávného posouzení změny obsahu žádosti. Správní orgán vyzýval žalobce k předložení nové pracovní smlouvy proto, že stará již uplynula. Vzhledem k tomu, že správní orgán byl extrémně nečinný, de facto se nemělo jednat o změnu obsahu žádosti, avšak jednalo se o tutéž žádost. Vzhledem k tomu, že v době, kdy správní orgán vyzýval žalobce k předložení nové pracovní smlouvy, bylo volné pracovní místo již taktéž zaniklé, byl správní orgán povinen akceptovat novou pracovní smlouvu na jinou pracovní pozici u jiného zaměstnavatele a měl dále pokračovat v témže řízení. Pokud žalobce předložil do řízení novou pracovní smlouvu, pak není možné, aby správní orgány žádost zamítly z toho důvodu, že nebyly předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti. Správnímu orgánu nic nebránilo akceptovat novou pracovní smlouvu, která byla sice na jiné volné pracovní místo, u jiného zaměstnavatele, neboť to je běžnou praxí správních orgánů. Za situace, kdy byl správní orgán od 23. 1. 2016 evidentně nečinný, je naprosto logické, že žalobce byl nečinností správních orgánů donucen doložit jiné volné pracovní místo u jiného zaměstnavatele, neboť předchozí zaměstnavatel se v mezidobí dostal do finančních problémů. Správní orgány tedy pochybily, když nesprávně aplikovaly zákonné ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť doklady předloženy byly.
5. Vrchol nepřezkoumatelnosti založila žalovaná v otázce přiměřenosti rozhodnutí, které odporuje § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně ani žalovaná nikterak nezkoumaly přiměřenost dopadu rozhodnutí v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce ve svém odvolání odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2018, sp. zn. 4 Azs 205/2018, kde kasační soud uvedl: „*Přitom posouzení přiměřenosti dopadů do právní sféry cizince je obligatorní součástí rovněž odůvodnění rozhodnutí a jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty, takže bylo povinností krajského soudu se otázkou přiměřenosti zabývat a přezkoumat závěry v tomto směru učiněné správními orgány či jejich dostatečnost.*“ Není možné, aby žalovaná uvedla, že tento rozsudek nepovažuje za rozhodný, když dikce výše uvedeného rozsudku je jasně daná.
6. Žalobce považuje rozhodnutí správních orgánů za jednoznačně nepřiměřená, neboť zde žije již 5 let. Stejně tak zde žije i jeho matka a otec. Na Ukrajině má žalobce pouze bratra. Žalobce pochází z oblasti Ukrajiny, kde je vypjatá situace, což byl i důvod, proč měl žalobce uděleno vízum za účelem strpění, neboť se do domovského státu nemohl vrátit.

Žalobce mluví plyně česky, studoval zde českou školu, plně se integroval do společnosti, a proto by jeho nucené odcestování bylo fatálním zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Tím, že správní orgány neposoudily přiměřenost dopadu rozhodnutí, způsobily nepřezkoumatelnost obou vydaných rozhodnutí.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 20. 5. 2020, když primárně odkázala na napadené rozhodnutí.
8. První žalobní námitka napadá způsob, jakým se žalovaná zabývala námitkou týkající se nesprávného posouzení změny obsahu žádosti. Žalovaná k tomu uvedla, že žalobcově žádosti o změnu obsahu podání nebylo vyhověno usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 11. 6. 2019, č.j. OAM-16966-43/ZM-2015, které žalobce napadl odvoláním. To žalovaná rozhodnutím ze dne 20. 9. 2019, č.j. MV-110057-4/SO-2019, zamítla a usnesení potvrdila. Rozhodnutí žalované nabylo právní moci dne 23. 9. 2019. Jednalo se tak již o projednanou věc, proto žalovaná v napadeném rozhodnutí na tuto skutečnost pouze poukázala a dále se jí nezabývala. Přezkoumávala by tím své vlastní pravomocné rozhodnutí, což jí zákon neumožňuje. Rozhodnutí žalované č.j. MV-110057-4/SO-2019 je součástí spisového materiálu a žalovaná se v něm zabývá posouzením zákonnosti a správnosti usnesení správního orgánu I. stupně, kterým nebylo žádosti o změnu obsahu podání vyhověno.
9. Žalobce v rámci rozhodování o změně obsahu podání (a ostatně ani v rámci celého řízení) neprokázal, že by mu při nepovolení změny hrozila vážná újma ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu. Jediným jeho argumentem bylo, že by musel za účelem podání nové žádosti vycestovat zpět do domovského státu, což považoval za přepjatě formalistické. Žalovaná tedy tuto žalobní námitku nepovažovala za důvodnou, neboť směřovala proti věci projednávané v odlišném rozhodnutí žalované.
10. V otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života žalovaná odkázala na str. 7–9 žalobou napadeného rozhodnutí, kde se zabývala tím, proč správní orgán I. stupně nebyl povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí, včetně odkazů na příslušnou judikaturu správních soudů. Žalovaná i nadále setrvala na svém názoru, že v případě zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nejsou správní orgány povinny a ani oprávněny se přiměřeností podle § 174a zákona o pobytu cizinců zabývat.
11. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zvážila možný zásah do práv žalobce garantovaných Úmluvou o ochraně lidských práv, avšak s ohledem na to, že žalobci není zamítavým rozhodnutím správního orgánu I. stupně znemožněno podat novou žádost o pobytové oprávnění a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č.j. 5 Azs 46/2008-71, nebyl zásah shledán.
12. Žalovaná shrnula, že v daném řízení byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí dané žádosti, napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a rádě odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy. Nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a nebylo shledáno ani porušení základních zásad správního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

13. Žalovaná navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

[IV] Posouzení věci soudem

14. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
15. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
16. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
17. Při jednání před soudem dne 22. 6. 2022 žalovaná i zástupce žalobce setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci.
18. Žaloba není důvodná.
19. Prvoinstančním rozhodnutím byla dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žalobcová žádost o vydání zaměstnanecké karty, neboť žalobce ve stanovené lhůtě nepředložil doklady za účelem ověření údajů v žádosti uvedených.
20. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců, *pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).*
21. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.*
22. Žalobce v první námitce brojil proti nečinnosti žalovaného (ode dne 23. 1. 2016).
23. Jistě lze s žalobcem souhlasit v tom, že nepřiměřená délka řízení je jevem nežádoucím. Nicméně, délka řízení, byť by byla nepřiměřená, nemůže sama o sobě vést ke zrušení rozhodnutí. Žalobce disponoval prostředky dané mu správním řádem (§ 80), příp. soudním řádem správním (§ 79 a násl.), kterými se mohl nečinnosti správního orgánu bránit. To, že je nevyužil, jde pouze k jeho tíži. Námitka nebyla důvodná.
24. Rovněž nedůvodná soud shledal i tvrzení o pochybení správních orgánů stran hodnocení žádosti o změnu obsahu podání.
25. Soud ze správního spisu ověřil, že žalobce podal dne 14. 5. 2019 žádost o změnu obsahu žádosti ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 11. 6. 2019, č.j. OAM-16966-43/ZM-2015, změnu obsahu žádosti nepovolil, neboť nebyly splněny podmínky uvedené v § 41 odst. 8 správního řádu („*Požádat o povolení změny obsahu podání účastník může pouze do vydání rozhodnutí (§ 71). Správní orgán může povolit*

zpětvzetí nebo změnu obsahu podání jen v případě, že podateli hrozí vážná újma; tím není dotčeno ustanovení § 45 odst. 4. Ustanovení odstavců 2 až 4, 6 a 7 platí obdobně.“). Ministerstvo v rozhodnutí mj. uvedlo toto: „Žadatel shledává vážnou újmu, která by mu hrozila (...) ve finanční a časové náročnosti. Žadatel argumentuje, že by musel odcestovat z území České republiky do země původu, kde nemá zázemí, majetek, vazby. Jediným, pro správní orgán zjevným důsledkem, který by při nevyhovění žádosti o změnu obsahu žádosti o vydání zaměstnanecké karty mohl nastat, je, že by žádosti o zaměstnaneckou kartu nemuselo být vyhověno. Fakticky však žadateli nic nebrání podat po skončení řízení o stávající žádosti o vydání zaměstnanecké karty, žádost novou. Zvýšené finanční náklady ani časovou náročnost s tímto spojenou nelze pokládat za vážnou či dokonce nenahraditelnou újmu. Žadatel navíc finanční náklady nijak nevyčíslil, resp. neprokázal jejich výši. S ohledem na výše uvedené má správní orgán za to, že v případě žadatele nejsou dány důvody pro vyhovění žádosti ze dne 14.05.2019 o změnu obsahu jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty podané dne 23.11.2015, a proto správní orgán o této žádosti rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.“. Žalobce brojil proti prvoinstančnímu usnesení odvoláním, kterému žalovaná nevyhověla, a rozhodnutím ze dne 20. 9. 2019, č.j. MV-110057-4/SO-2019, je zamítla. V rozhodnutí o odvolání bylo mj. konstatováno následující: „Správní orgán je tak povinen změnu obsahu podání povolit, pokud účastník řízení prokáže, že příčinou jeho žádosti o změnu obsahu podání jsou závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění (...). Komise se ztotožňuje s postupem správního orgánu I. stupně, který nevyhověl žádosti účastníka řízení o změnu obsahu jeho žádosti ve věci vydání zaměstnanecké karty, neboť pro změnu obsahu podání ve smyslu ustanovení § 41 odst. 8 zákona č. 500/2004 Sb. nebyly splněny zákonné podmínky, konkrétně nebylo v průběhu správního řízení ani v průběhu odvolání ze strany účastníka řízení prokázáno, že mu hrozí vážná újma, přestože hrozba vážné újmy je obligatorní podmínkou pro vyhovění žádosti podané podle § 41 odst. 8 zákona č. 500/2004 Sb. (...) K námitce účastníka řízení, že vážná újma, jež mu v důsledku nevyhovění změny obsahu žádosti hrozí, spočívá ve finančních nákladech spojených s vycestováním a v časové náročnosti, jež je spojena s podáním žádosti nové, Komise uvádí, že vážnou újmu nelze spatřovat ani v nákladech, jež bude muset účastník řízení vynaložit na vycestování z území České republiky (doprava, ubytování), ani v časové náročnosti spojené s podáním nové žádosti o pobytové oprávnění. V této souvislosti Komise odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2015, č.j. 7 Azs 13/2015-28, ze kterého vyplývá, že ‚závažné důvody, které představují překážku, jež bránila účastníkovi řízení učinit zmeškaný úkon (§ 41 správního řádu), musí být objektivní povahy, přičemž závažnost těchto důvodů se posuzuje vždy podle okolností konkrétního případu‘. Účastník řízení žádným způsobem neprokázal, že by ho vynaložení finančních nákladů uvedlo do takového postavení, kdy by mu vznikla vážná újma, případně by tato újma vznikla v důsledku plynutí doby, po kterou by probíhalo řízení o jeho případné nové žádosti o pobytové oprávnění. Důvody, které účastník řízení tvrdí pro vznik vážné újmy, jsou předvídatelnými a očekávatelnými. Komise dodává, že vážnou finanční újmu lze objektivně spatřovat např. v situaci, kdy by výsledek řízení měl pro účastníka řízení likvidační charakter, a to bez jeho zavinění. Obecně pak hrozící vážnou újmu definuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2018, č.j. 5 As 47/2018-129, ve kterém je konstatováno: ‚Vážná újma ve smyslu § 38 odst. 1 s. ř. s. je neurčitý právní pojem, který soud vyloží vždy v souvislosti s konkrétními okolnostmi projednávané věci. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je možno obecně za vážnou újmu označit takový zásah do právní sféry účastníka, který představuje natolik zásadní narušení, že po účastníkovi nelze spravedlivě požadovat, aby jej, byť dočasně, snášel (...). Vážnou újmu tedy budou zejména intenzivní zásahy do intimní sféry navrhovatele, do jeho vlastnických práv či do

jiných jeho subjektivních práv, zejména těch, která mají povahu práv ústavně zaručených. Ve vztahu k naplnění podmínky, dle které se musí jednat o hrozící vážnou újmu, musí být zřejmé, že tento vážný stav může nastat v jakémkoliv blízkém okamžiku, aniž by předtím návrhovač měl možnost vyčerpat další opravné prostředky či nástroje, jejichž prostřednictvím by bylo možné negativním účinkům zabránit. Námitka účastníka řízení je tak nedůvodná.“

26. Postup správních orgánů při posuzování žádosti o změnu obsahu podání respektoval zákonné podmínky dle § 41 odst. 8 správního řádu. Žalobce ustal jen na obecných tvrzeních o vážné újme (= finanční náklady spojené s vycestováním a časová náročnost, která je spojena s podáním žádosti nové), která však nikterak nekonkretizoval (či lépe řečeno nekvantifikoval). Podmínky pro povolení změny tak žalobce nesplnil a v případě obou rozhodnutí ve věci samé postačilo, když správní orgány ve stručnosti odkázaly na výsledky řízení o žádosti o změnu obsahu podání. Ostatně, obsah těchto rozhodnutí musel být žalobci dobře znám, neb byl účastníkem tohoto řízení.
27. Soud se neztotožnil ani s námitkou, podle které byl správní orgán „*povinen akceptovat novou pracovní smlouvu na jinou pracovní pozici u jiného zaměstnavatele, měl dále pokračovat v témže řízení, když mu nic nebránilo akceptovat novou pracovní smlouvu, která byla sice na jiné volné pracovní místo, u jiného zaměstnavatele, neboť to je běžnou praxí správních orgánů.*“
28. Předně, tvrzení o „běžné praxi správních orgánů“ nebylo nikterak prokázáno. Žalobce ani nenaznačil, z čeho onu běžnou praxi dovozuje. Na takto formulovanou námitku proto nebylo možné relevantně reagovat, resp. nebylo možné ji jakkoliv posoudit.
29. Dále, žalobce tvrdil, že správní orgán byl povinen akceptovat novou pracovní smlouvu. Na to lze reagovat velmi stručně – nikoliv, nebyl.
30. Soud připomíná, že žalobce podal dne 23. 11. 2015 žádost o vydání zaměstnanecké karty za účelem zaměstnání u společnosti NELIDEN s.r.o. na základě pracovní smlouvy uzavřené dne 23. 11. 2015 na pracovní pozici uklízeč a pomocník. V průběhu řízení však uplynula platnost žalobcovy pracovní smlouvy (kterýžto fakt žalobce nečinil sporným), a ministerstvo proto žalobce vyzvalo (výzvami ze dne 22. 3. 2018 a 20. 3. 2019) k odstranění vady žádosti. Účastník řízení na druhou z výzev reagoval podáním žádosti o změnu obsahu žádosti (viz výše). Protože žalobce neodstranil vady žádosti, správní orgán I. stupně zamítl jeho žádost o vydání zaměstnanecké karty, neboť se nepodařilo ověřit, zda splňuje podmínky pro vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy že bude zaměstnán na pracovní pozici uvedené v EVPM na základě platné pracovní smlouvy a že mzda za vykonanou práci bude dosahovat sazby minimální měsíční mzdy dané nařízením vlády.
31. Nebylo tak možné přitakat žalobcovu názoru, že se jednalo o stejnou žádost. Její předmět byl totiž jasně vymezen a účelem mělo být žalobcovo zaměstnání u společnosti NELIDEN s.r.o. Pokud došlo následně ke změně rozhodných skutečností, nešlo již o stejnou žádost. Správní orgány proto správně uzavřely, že žalobce ve stanovené lhůtě nepředložil doklady za účelem ověření údajů v žádosti uvedených.
32. A nedůvodná byla i poslední z žalobních námitek týkající se (ne)přiměřenosti správních rozhodnutí.

33. Žalobce se především mylí, když tvrdí, že „*správní orgán I. stupně ani žalovaná nikterak nezkoumaly přiměřenost dopadu rozhodnutí v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců.*“ Byť příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců [§ 46 odst. 6 písm. a) a § 56 odst. 1 písm. e)] tuto povinnost správním orgánům neukládají, žalovaná na str. 8 napadeného rozhodnutí uvedla: „*Komise nezpochybňuje, že si účastník řízení na území České republiky za dobu svého pobytu mohl vytvořit sociální vazby, a to ačkoliv zásah do svého soukromého a rodinného života v odvolání nijak blíže nespecifikoval ani nedoložil, nicméně z judikatury, zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 46/2008-71 ze dne 28. 11. 2008, vyplývá, že zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, by v souvislosti čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do osobní či rodinné vazby byla již pouhá nutnost vycestování.*“ Účastníkovi řízení sice nebylo vydáno požadované pobytové oprávnění, avšak nic mu nebrání v tom, aby podal novou žádost o vydání zaměstnanecké karty na zastupitelském úřadu České republiky v zemi původu, neboť napadeným rozhodnutím nebyl stanoven žádný zákaz pobytu. Ani odkaz na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod tedy Komise nepovažuje za důvodný. (...) Účastník řízení v odvolání (...) zásah do svého soukromého a rodinného života nekonkretizuje ani jednou skutečností, která by byla podřaditelná pod § 174a zákona č. 326/1999 Sb. Odvolání obsahuje pouze obecnou námitku směřující proti tomu, že *správní orgán I. stupně přiměřenost nezkoumal.*“ Nemůže tak být pochyb o tom, že žalovaná se otázkou (ne)přiměřenosti rozhodnutí, byť stručně, zabývala.
34. Žalované lze přisvědčit, že žalobce se stran přiměřenosti dopadu rozhodnutí vyjádřil v odvolání velmi úsporně. Bez jakýchkoliv konkrétně vyjádřil úvahu nad podobou aplikace § 174a zákona o pobytu cizinců, připojil obsáhlé citace z rozsudků Krajského soudu v Plzni a Nejvyššího správního soudu (ve věci sp. zn. 57 A 6/2016, resp. 1 Azs 81/2016 a 4 Azs 205/2018), opět ovšem bez uvedení jakýchkoliv vazeb na realie žalobcova života v České republice. V žalobě pak uvedl, že na území žije pět let [včetně toho, že zde žijí i jeho rodiče (bratr žije na Ukrajině)] a že pochází z oblasti Ukrajiny, kde je vypjatá situace, což byl i důvod, proč měl žalobce uděleno vízum za účelem strpění, neboť se do domovského státu nemohl vrátit. Žalobce rovněž připomněl, že „*mluví plynule česky, studoval českou školu, plně se integroval do společnosti, a proto by jeho nucené odcestování bylo fatálním zásahem do jeho soukromého a rodinného života.*“
35. Žádná z těchto informací nemůže vést k závěru o nepřiměřeném dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života.
36. Soud i správní orgány vnímají, že prvoinstanční, resp. napadené rozhodnutí, znamená určitý zásah do zaběhlého žalobcova života v ČR, avšak, a to je z hlediska zákona o pobytu cizinců rozhodující, nejedná se o zásah nepřiměřený. Je třeba si uvědomit, že žalobci není zamítavým rozhodnutím znemožněno podat novou žádost o pobytové oprávnění a nic mu nebrání, budou-li splněny podmínky zákona, získat *pro futuro* oprávnění k pobytu v ČR. Tvzení zásahu rozhodnutí musí být vystavěno na konkretizaci pevných a pro žalobcův život významných vazeb sociálních, ekonomických či kulturních v České republice. Byť zde žalobcův dosavadní život nebyl v době rozhodování správních orgánů nikterak dlouhý, nelze vznik, resp. existenci takových hlubokých vazeb i během krátkého času *a priori* vyloučit. Takové vazby musí být ovšem konkretizovány a prokazovány. Zvládnutí jazyka

používaného v zemi, kde cizinec pobývá, je základním předpokladem pro život v takové zemi, nikoliv projevem plné integrace do společnosti. Stejně tak jím není bez dalšího absolvování školy v cizině. Chtěl-li žalobce prokázat onu plnou integraci, měl v rámci správního řízení předložit správním orgánům (příp. následně soudu) relevantní informace např. o významných vztazích pracovních, podnikatelských, partnerských. Nic takového se ovšem nestalo. Ani fakt, že s žalobcem pobývají na území i jeho rodiče, nemůže bez dalšího (např. prokázání nutností vzájemného nepřerušného soužití z důvodů zdravotních) znamenat, že zamítavé rozhodnutí správního orgánu bude z hlediska cizincova soukromého a rodinného života nepřiměřené.

37. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

38. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 22. 6. 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu